

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

IX. Quomodo Eusebius post Synodum Orthodoxorum apud Alexandriam
Episcoporum, Antiochiam reversus, cum Catholicos illic dissidentes ob
Paulini ordinationem reperisset, nec eos ad concordiam revocare ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

runt. Nos vero ex eo cōjicere debemus, A eandem quoq; fuisse in omnibus sanctis. Quippe illa quæ humano more de Ser- vatore nostro dicta sunt, ad commune hominum genus referre oportet. No- stram enim naturam ille suscepit, & in- firmitatis nostræ affectiones in seipso declaravit. Quod quidem Ioannes pro- didit his verbis: Querebant eum apprehendere; sed nemo misit in eum manus, quia nondum advenerat hora ejus. Cer- te antequam hora illa venisset, matri quidem suæ dixit ipse: nondum venit hora mea. Is vero qui fratres ejus appellabantur: nondum, inquit, adest tempus meum. Cum autem tempus jam advenisset, dixit Discipulis: dormi- te nunc & requiescite. Ecce enim ap- propinquavit hora, & filius hominis tra- detur in manus peccatorum. Neque igitur antequam tempus venisset, com- prehendi se permisit; neque cum tem- pus adesset, sese occultavit: sed ultro se- metipsum tradidit insidiatoribus. Ita etiam beatissimi Martyres, in persecu- tionibus quæ subinde ingruerant, se- gesserunt. Et fugiebant quidem cum persecutionem paterentur, atq; in late- bris perseverabant. Deprehensi vero, C martyrio perfungebantur. Hæc ab Atha- nasio dicuntur in apologetico quem de fuga sua conscripsit.

αἰδουσαν· δεῖ δὲ ἡμᾶς ἐν τῆσδε ἐπὶ πάντων τῶν ἁγίων τὴν αὐτὴν λογίσεσθαι· ἀ γὰρ ἐπὶ τῆσδε τῆσδε ἀνθρώπων γέγραπται, ταῦτα τῶ καὶ γὰρ τῶ ἀνθρώπων ἀναφέρεσθαι· καὶ ταῦτα καὶ τῆσδε ἡμετέρας ἀδελφείας πάθη ἐνεδεδείκται· ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου ἔγραψεν ἕτως· ἐζήτην ἐν αὐτὸν πᾶσαι, καὶ εἰς ἐπέβαλεν ἐπὶ αὐτὸν τὰς χεῖρας, ὅπως ἐπὶ ἐληλυθει ὥρα αὐτῶ καὶ γὰρ καὶ παρὲ τῆσδε ταύτης ἐλθεῖν, ἐλεγε αὐτὸς τῆσδε μὲν μητεῖ, ἐπὶ ἦλθεν ἡ ὥρα μετὰ τοῖσδε χρηματίσασιν ἀδελφοῖσδε αὐτῶ, ὁ ἐμὸς καὶ εἰς ἐπὶ πάρεσι· πάλιν τῆσδε ἐλθόντι· τῆσδε καὶ εἰς ἐλεγε τοῖσδε μαθηταῖσδε καθέδωκε λατρίαν καὶ ἀναπαύεσθαι· ἰδὲ γὰρ ἠγγικεν ἡ ὥρα καὶ ὁ υἱὸς τῆσδε ἀνθρώπου παρὰ δόθησέσθαι καὶ χεῖρας ἀμαρτωλῶν· ἔτε δὲ παρὲ τῆσδε τὸν χρο- νὸν ἐλθεῖν, ἠφίεν αὐτὸν κερταῖσδε· ἔτε τῆσδε καιρῶσδε παρὲσδε, ἐκρύπτεσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δόσον ἐαυτὸν ἐδίδωκε τοῖσδε ἐπιβλεύουσιν· ἐπὶ καὶ οἱ μακάριοι μάρτυρες, ἐν τοῖσδε καὶ καὶ πρὸς διωγμοῖσδε ἐφυλάττον καὶ διωκόμενοι μὲν ἐφύγον, καὶ λαμβάνουσιν ἐκαρτέρουσδε εἰσκόμμενοι δὲ, ἐμαρτύρουσδε τοιαῦτα καὶ ἀθανάσιοσδε ἐν τῶσδε καὶ τῆσδε φυγῆσδε ἀπολογίῶσδε καὶ διεξήλθεν

CAPUT IX.

Quomodo Eusebius post Synodum orthodoxorum apud Alexandriam Episcoporum, Antiochiam reversus, cum Catholicis illic dissidentes ob Paulini ordinationem reperisset, nec eos ad concordiam revocare posset, abscessit.

Eusebius vero Vercellensis Episcopus, statim post synodum Alexandria digressus, Antiochiam perrexit. Cumque illic Paulinum quidem à Lucifero ordinatum, plebem vero inter se dissidentem reperisset: Nam Meletii fautores separatiū conventus agebant; commotus eò quòd ordinationi illi non omnes consentirent, apud se quidem factum damnavit. Sed ob reverentiam erga Luciferum, rem dissimulans abscessit; pollicitus se in Episcoporum Concilio cuncta emendaturum. Postea tamen cum magnopere laborasset, ut partes dissentientes ad concordiam reduceret, id perficere non

Κεφ. θ.

Ὁσ μὲν πάλιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆσδε τὸ ἐμοῦσδε ἀποστολῆσδε σὺν δόσον, ἐξελθὼν εἰς ἀντιόχεια ὑπεσπίπασ, καὶ τοῖσδε εἰς διηρημένους ὑρῶν εἰς τῶσδε παυλίνοσδε χειροτονίαισδε, καὶ τῶσδε τῶσδε ἐπὶ τῶσδε μὴ διωκόμενοισδε, ὑπαντι- χύουσιν.

Εὐσέβιοσδε δὲ ὁ βρεκελλῶν ἐπίσκοπος ἐπὶ τὴν ἀντιόχεια ὤρμησεν ὑρῶν τε παυλί- νου καὶ λεκίφεροσδε χειροτονθέντα, τῶσδε πλῆθη διεσπῆκῶτα· οἱ γὰρ μελιτώσδε ἀκαταστάσις ἰδίᾳ σὺν ἡσδε τῶσδε ταρχαχθεῖσδε ὅσδε τῆσδε μὲν χειροτονία μὴ πάντες σὺν ἦσαν, καὶ τῶσδε μὲν κατὰ ἐαυτὸν τῶσδε χρονομῆσδε τῆσδε παρὲ τῶσδε κίφεροσδε αἰδοῦσδε, σιωπήσασ ἀνεχώρησεν, ἐπὶ γὰρ γαλάμενοσδε ἐν σὺνεδρίῶσδε ἐπισκοπῶν τῶσδε νόμινα διορθώσασδε καὶ μὲν ταῦτα τῶσδε ἀπεδὴν δέμενοσδε ἐνώσασ τῶσδε διεσπῆκῶσδε

ἰχθυον ἐφθασε ἡ μελίπη τῆς Ἰσορίας ἐπανελθὼν καὶ ἐνυροῖν ἰδίᾳ συναγωγῶν τὰς σωελθόνας αὐτῶν, τῶν παροισαῶν ἀλλὰ τῶ μὴν ἐκκλησιῶν ἐκράτει ἐνζώϊο, ὁ τῆς φρεμανῆς παροισαῶν Ἰρησκέας· Παυλῖνός τε μίαν τῶν μικρῶν ἐνδὸν τῆς πόλεως ἐκκλησιῶν εἶχεν, ἧς αὐτὸν ἐνζώϊο αἰδοῖ τῆ παρὰ αὐτὸν ἐκζέβαλε μελίπη ἡ ἕξω τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τὰς συναγωγὰς ἐποιεῖτο· τότε μὲν δὴ ἔτω τῆς ἀνλοχίας ἐυσέβιο ἀνεχώρησε λέκιφερ ἡ πυθόμνη μὴ δέχουσα ὑπὸ ἐυσέβιο τὴν χειροτονίαν αὐτῆς, ὕβριν ἠγάτο, καὶ δεινῶς ἠγανάκει διεκρίνετο ἐν κοινῶν ἐν ἐυσέβιο καὶ τὰ τῆ συνόδου φρεμανῆ, διποδοκίμαζεν ἐκ Φιλονεικίας ἐβέλετο ταῦτα ἐν καιρῷ λύπης λεγόμενα, πολλὰς τῆς ἐκκλησίας ἀπέσπασε καὶ γινεῖ πάλιν λεκιφρεμανῶν ἑτέρα αἵρεσις· ἀλλὰ λέκιφερ τὸν ὄργην διποληρώσαι ἐκ ἰχθυον ἐδέετο γὰρ ταῖς αὐτῆ διπολογίαις, δι' ὧν διποσίλας τὸν διάκονον, σέρξεν τὰ ὑπὸ τῆς συνόδου τυπέμνη καθυπέχετο· διότι αὐτὸς μὲν τὰ τῆς ἐκκλησίας φρεμανῶν, εἰς τὴν σαρδανίαν ἐπὶ τὸν οἰκίον Ἰρόνον ἀπεχώρει· οἱ δὲ παρῶν συλλυπηθῆτες αὐτῶν, ἐπὶ καὶ ἰδὼν τὴν ἐκκλησίας χωρίζον ἐυσέβιο μὲν ἐκ δὴ ἀγαθῆ ἰατρῆ καὶ τὴν ἀνατολὴν τὰς παροισαῶν ποιέμνη, τὰς ἠδενηκότας παρὰ τὴν πίσιν ἀνελάμβανε, σοικωῶν καὶ διδάσκων τὰ ἐκκλησιαστικὰ κηρύμματα· μετὰ δὲ ἡ ἐκείθεν, ἐπὶ τε ἰλλυρίας παρῶν, καὶ ἰταλίας ἐπὶ βας, τὰ αὐτὰ διεπράττετο.

A potuit. Interea vero Meletius ab exilio regressus est. Qui cum sectatores suos seorsum à reliquis collectas agere deprehendisset, eis praefuit. Sed Euzoii quidem Arianæ perfidiæ antistes Ecclesis potiebatur. Paulinus vero unam duntaxat ex minoribus Ecclesiis intra urbem obtinuit, ex qua illum Euzoii reverentia viri commotus, non eiecerat. At Meletius extra urbis portas plebem colligebat. Ad hunc igitur modum Eusebius tunc temporis Antiochia discessit. Lucifer vero cum ordinationem suam ab Eusebio susceptam non esse intelligeret, eam rem contumeliæ loco ducens, permolestè tulit. Proinde ab Eusebii communione sese abjunct, & ea quæ à synodo decreta fuerant, studio contentionis adductus, cœpit reprehendere. Hæc dum per tempus discordiarum geruntur, multos ab unitate Ecclesiæ segregarunt. Quippe nova tunc exorta est hæresis eorum qui Luciferiani dicuntur. Verum Lucifer iram suam explere non valuit. Constrictus enim suis ipsius pellicitationibus tenebatur, quibus per Diaconum missis sponderat, se decretis Concilii assensurum. Itaque ipse quidem Ecclesiasticam retinens fidem, in Sardiniam ad propriam sedem recessit. Hi vero qui unâ cum ipso primum fuerant exulcerati, hæcenus ab Ecclesia segregati permanent. At Eusebius instar præstantis cujusdam medici, Orientis provincias peragrans, eos qui in fide infirmi erant ad integram valetudinem restituit, Ecclesiasticâ doctrinâ eos instituens atque erudiens. Inde digressus, in Illyricum venit, tandemque in Italiam delatus, idem agere perleveravit.

Κεφ. ι.

Περὶ Ἰλαρίου Ἐπισκόπου Πικτῶν

C A P. X.

De Hilario Pictavorum Episcopo.

Εφθάκει ἡ ἐκκλησία, ὁ πυκλάτων ἐπισκοπῶν, πόλις ἡ αὐτῆ διδύρατος ἀκινετίας, πρὸ καλαβεβλημῶν τὰ τ' ὁμοδόξου πίσεως δόγματα, τοῖς τε ἐν ἰταλία καὶ γαλλία ἐπισκοποῖς καὶ γὰρ παρῶν τῆς Ἰσορίας ἐπανῶν, καλεῖται τὰς τόπους· ἀμφὸ μὲν ἐν γηναίῳ τῆ πίσεως σωτηριώσαντο· Ἰλαρίος τε καὶ ἐλλόγιμο ὦν, βιβλίῳ τῆ ρωμαίων γλωτῆ τὰ ὁμομοσίε παρέδωκε δόγματα.

Sed praverterat eum Hilarius Pictavorum, quæ secundæ Aquitanicæ civitas est, Episcopus, & cunctis per Galliam sacerdotibus rectæ fidei dogmata jam ante insinuerat. Prior enim ab exilio revertus, ad illas regiones pervenerat. Ambo igitur pro fide fortiter propugnarunt. Hilarius vero utpote disertissimus, libris Latino sermone scriptis fidem consubstantialis asseruit.

Z iij

